

Arrest

nr. 140 713 van 11 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guinee-Bissause nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. DEPYPERE en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een staatsburger van Guinee-Bissau te zijn van Peul afkomst. U werd in 1989 geboren en woonde in Bafada. Eind 2006 begonnen uw problemen. U werkte als verkoper in de winkel van (D.) in de hoofdstad Bissau. (D.) is een vriend van uw broer. Op een dag kwam een militair langs met een rugzak. Hij vroeg of hij die rugzak voor een tijdje in de winkel mocht achterlaten en later mocht komen ophalen. (D.) ging akkoord. Enkele dagen later kwam de politie langs voor een controle. U stond toen alleen in de winkel. De agenten vonden de rugzak en ontdekten dat er wapens en drugs inzaten. U werd gearresteerd. U zat 2 dagen opgesloten. U werd ondervraagd en mishandeld. U zei echter dat u niets wist van die zak met drugs en wapens. Vervolgens kwamen uw broer en zijn vriend (D.) naar de

gevangenis. Ze legden aan de politie uit dat u nog jong was, van het platteland afkomstig was en helemaal niets met deze drugs en wapens te maken had. Ze vertelden ook dat die drugs en wapens van een militair waren. U werd vrijgelaten, maar in ruil werden (D.) en uw broer opgesloten. De vrouw van uw broer raadde u aan om Bissau te verlaten en naar het platteland te trekken. U begon er te werken bij een boer. Na ongeveer een jaar kreeg u te horen dat uw broer overleden was in de gevangenis en dat u gezocht werd door de militairen. In 2008 vluchtte u daarom naar Mauretanië. U wachtte af tot de situatie zou stabiliseren, maar eind 2011 hoorde u dat militairen bij de vrouw van uw broer binnengevallen waren, alles doorzocht hadden en haar verwond hadden. U beseftte dat u niet terug kon keren naar Guinee-Bissau. Uw leven in Mauretanië was moeilijk en u vond er geen werk. Daarom reisde u in 2012 per boot naar België. Op 23 december 2012 kwam u in België aan. Op 27 december 2012 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Gezien de afwezigheid van elk tastbaar begin van bewijs, berust de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag enkel op uw verklaringen, die samenhangend en aannemelijk dienen te zijn. We stellen dienaangaande echter vast dat uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal niet als aannemelijk kunnen worden beschouwd.

U verklaart dat u door de regeringspolitie, door u ook wel Angolese politie genoemd, gearresteerd werd omdat in de winkel waar u als verkoper werkte, een rugzak met drugs en wapens ontdekt werd. U zat gedurende 2 dagen opgesloten en hield uw onschuld staande. Vervolgens werd u vrijgelaten nadat (D.), de eigenaar van de winkel, aan de politie uitlegde dat u nog jong was, van het platteland afkomstig was en helemaal niets met deze drugs en wapens te maken had. U hebt sindsdien geen problemen meer gekend met de politie. U verklaart uitdrukkelijk dat u geen schrik meer had voor de politie. Wel verklaart u de militairen te vrezen en zegt u dat zij u wilden doden (eerste gehoor CGVS, p.5,6,8,10). U haalt aan dat u meer in het bijzonder 3 militairen vreest, namelijk (D.L.), (M.) en (A.). Het waren zij die de zak met drugs en wapens aan (D.) bezorgd hadden (tweede gehoor CGVS, p. 7). Bij de door u geschetste vrees voor deze 3 militairen, moeten een aantal kanttekeningen geplaatst worden.

Om te beginnen is uw kennis over deze vermeende vervolgers erg beperkt. U weet enkel hun (voor)naam. U kent hun naam omdat (D.) u vertelde dat zij het waren die de zak met drugs en wapens gebracht hadden. **U weet echter niets meer te vertellen over uw vermeende vervolgers en hun positie binnen het leger.** U weet niet welke militaire graad ze hadden, waar ze gestationeerd waren en wie hun oversten waren (tweede gehoor, p. 8,9). **U weet evenmin of zij al dan niet gearresteerd werden door de politie.** U zei immers dat (D.) aan de politie vertelde dat deze 3 personen degenen waren die de zak met wapens en drugs afgeleverd hadden (tweede gehoor p. 6,7,8). U weet echter niet wat de politie aanving met deze informatie. U weet niet of deze 3 militairen gearresteerd werden. U hebt zelfs geen pogingen ondernomen om hier iets meer over te weten te komen (tweede gehoor, p. 6,7). Nochtans lijkt het voor u relevant te weten of uw vermeende vervolgers al dan niet gearresteerd werden door de politie, temeer daar u meermaals verklaarde dat er op dat moment problemen waren tussen de regering en de politie enerzijds en de militairen anderzijds (tweede gehoor, p. 7). Dat u nooit geprobeerd zou hebben om te weten te komen of deze militairen al dan niet gearresteerd werden (tweede gehoor p. 7) komt niet aannemelijk over.

Verder hebt u nooit enig persoonlijk problemen ondervonden met deze 3 militairen. U zegt dat ze u nooit enig persoonlijk leed berokkend hebben, maar dat ze naar u op zoek waren (tweede gehoor, p. 7). Doorheen uw verklaringen haalt u geen enkel concreet en objectief element aan om deze vermeende vervolging door deze 3 militairen te staven. **Sinds uw detentie van 2 dagen in het politiekantoor in 2006 en uw vrijlating omdat u onschuldig was, hebt u geen enkel persoonlijk probleem ondervonden met deze militairen.**

Om uw vrees voor deze militairen te staven, haalt u wél aan dat uw broer in 2008 overleden is in de gevangenis en dat uw schoonzus in 2011 thuis aangevallen werd door deze militairen (tweede gehoor, p. 7). Wanneer hier echter op doorgevraagd werd, blijkt u deze veronderstellingen allerm minst aannemelijk te kunnen maken.

Betreffende de dood van uw broer in de gevangenis verklaarde u tijdens het eerste gehoor bij het CGVS dat uw broer er overleden is omdat hij er zo zwaar gemarteld werd (gehoor p. 6). Tijdens uw tweede gehoor stelde u echter dat uw broer overleed in de gevangenis, maar dat u niet weet of hij vermoord werd en dat u enkel vermoedt dat de militairen erachter zaten (gehoor p. 9). Vervolgens werd door de dossierbehandelaar gevraagd hoe het zou kunnen dat hij gedood werd door militairen aangezien u eerder verklaarde dat hij in een politiegevangenis opgesloten werd én u ook vertelde dat er problemen waren tussen de politie en de militairen (tweede gehoor p. 7,9). U antwoordde enkel dat u niet weet in

welke gevangenis hij zat en dat u vermoedt dat hij gedood werd door militairen (tweede gehoor p. 8,9). Er moet vastgesteld worden dat u vermoedt dat uw broer in de gevangenis gedood werd door militairen, maar dat u dit allerm minst kunt staven. U slaagt er niet in uit te leggen hoe het mogelijk zou zijn dat militairen uw broer, die in een politie-gevangenis opgesloten zat, zouden kunnen doden. Verder stelt u niet te weten in welke gevangenis uw broer opgesloten zat en wat de precieze oorzaak was van het overlijden van uw broer. Dat u dergelijke zaken niet zou weten, terwijl u nog contact had met de vrouw van uw broer (tweede gehoor, p. 9), komt weinig aannemelijk over. U stelt dat uw broer in de gevangenis gedood werd door de 3 militairen die u zouden vervolgen, maar uw onsamenhangende, vage, tegenstrijdige en zeer summiere verklaringen hierover zijn allerm minst overtuigend.

Daarnaast heeft u niet de minste informatie over het lot van (D.). Ondanks het feit dat u nog contact had met uw schoonzus en zij u vertelde over het lot van uw broer, hebt u haar nooit gevraagd naar het lot van (D.), die samen met uw broer in de gevangenis opgesloten werd. U vroeg er niet naar en ook later hebt u nooit geprobeerd om iets over zijn lot te weten te komen (tweede gehoor, p. 10). Nochtans lijkt het in verband met uw vermeende vervolgingsfeiten zeer relevant om meer te weten te komen over het lot van (D.), vermits u verklaarde dat hij het was die de zak met wapens en drugs van de militair in ontvangst had genomen en dat deze zak in (D.)'s winkel werd gevonden. Het feit dat u hier nooit enige interesse voor betoonde, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder verklaart u dat uw schoonzus, de vrouw van uw broer, in 2011 aangevallen werd door de 3 militairen die naar u op zoek waren. Deze stelling berust echter enkel op uw vermoedens. U geeft immers zelf aan dat u niet weet of het deze 3 personen waren die het huis van uw schoonzus binnenvielen, maar dat u ervan uitging omdat zij de enigen waren waarmee u problemen hebt gehad (tweede gehoor, p. 8). Dat deze militairen in 2011 plots het huis van de vrouw van uw broer zouden binnenvallen om u te zoeken komt daarenboven weinig plausibel over aangezien de geschetste feiten reeds van 2006 dateren en u reeds sinds 2008 uw land van herkomst verlaten had.

Daarnaast slaagt u er op geen enkel moment in aannemelijk te maken waarom deze 3 militairen u zouden vervolgen. Wanneer u hiernaar gevraagd werd antwoordde u meermaals dat u er eigenlijk geen idee van had (eerste gehoor, p. 8,10 + tweede gehoor, p. 8,9), wat toch opmerkelijk is. Dat 3 soldaten sinds 2006 jarenlang op zoek zouden zijn naar u, zonder dat u echt weet waarom, komt op zijn minst vreemd over. Tijdens het eerste gehoor stelde u dat ze u misschien vervolgden omdat u hun namen kende (gehoor p. 10). Tijdens het tweede gehoor zei u dan weer dat u dit nooit verteld hebt (gehoor p. 9). U zei toen dat ze u misschien zochten omdat u in de winkel aanwezig was toen de zak met wapens en drugs in de winkel gevonden werd en u vervolgens gearresteerd werd (tweede gehoor, p. 8,9). Vervolgens probeerde de dossierbehandelaar door aanvullende vragen een beter zicht te krijgen op de mogelijke reden van uw aangehaalde vervolging door militairen. Er werd u gevraagd of de huiszoeking door de politie doorgestoken kaart was, maar u antwoordde dat u niet weet of de politie vooraf gebriefd was. Daarna werd u gevraagd of de winkелеigenaar (D.) betrokken was bij drugshandel, maar opnieuw antwoordde u dat u het niet wist. U weet ook niet of (D.) wist wat er in die bewuste rugzak zat. Evenmin hebt u enig idee waarom die militair een rugzak met drugs en wapens in jullie winkel zou achterlaten (eerste gehoor CGVS, p.9,10,11). Wanneer u erop gewezen werd dat het uw verantwoordelijk is om de oorzaak van uw aangehaalde problemen aannemelijk te maken, antwoordde u: "wat ik verteld heb, dat ze me vonden met lading drugs, in de gevangenis stopten, broer nam plaats in, ze doodden hem en willen mij ook doden" (eerste gehoor CGVS, p.10). Hierbij moeten 2 opmerkingen gemaakt worden. Ten eerste maakt u op geen enkele manier duidelijk waarom u door deze militairen vervolgd zou worden. Ten tweede geeft u nauwelijks of geen aanvullende informatie betreffende de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, ook niet als u hierover uitvoerig bevraagd wordt. Daarentegen blijft u vasthouden aan uw summiere relaas, namelijk dat drugs bij u gevonden werden, dat u er niets van afwist en dat u sindsdien vervolgd werd. Het feit dat u vasthoudt aan uw kort relaas en hier weinig tot geen aanvullende informatie over kunt verschaffen zorgt ervoor dat uw relaas eerder ingestudeerd dan doorleefd overkomt.

Verder geeft u aan dat u van 2008 tot 2012, ofwel gedurende 4 jaar in Mauretanië verbleven hebt. U hebt echter nooit asiel aangevraagd in Mauretanië, ook niet bij de kantoren van de UNHCR (tweede gehoor p. 4). Uit uw verklaringen blijkt dat u er geen verblijfsdocumenten had (eerste gehoor CGVS, p. 6-7). De vaststelling dat u er gedurende 4 jaar illegaal verbleef en er nooit zou gehoord hebben van de mogelijkheid om asiel te vragen (bij het UNHCR), zodals u beweert (tweede gehoor CGVS, p. 4) is weinig aannemelijk, omdat de mogelijkheid er wel degelijk bestaat (zie informatie in het administratief dossier). **Het feit dat u jarenlang, tot uw aankomst in België, afwachtte om internationale bescherming te zoeken bij bevoegde asielinstanties, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden asielrelaas.**

Verder dateren de door u aangehaalde problemen van 2006, ofwel reeds 8 jaar geleden. **Doorheen uw verklaringen maakte u niet aannemelijk dat uw problemen en de hieraan gekoppelde vrees**

voor deze 3 militairen vandaag de dag nog steeds actueel zouden zijn. U weet zelfs niet of uw vermeende vervolgers, deze 3 militairen, ooit gearresteerd zouden zijn.

Verder valt het op zijn minst opmerkelijk te noemen dat de 3 door u genoemde militairen een zak met drugs en wapens naar de winkel van (D.) zouden brengen en dat (D.) deze zak vervolgens gewoon tegen de muur in de winkel zou zetten, in het zicht van alle klanten (tweede gehoor, p. 4,5). Aangezien het een zeer delicate inhoud betrof, komt het onaannemelijk over dat de militairen (D.) geen preciezer instructies zouden hebben gegeven om zorgvuldiger/discreter met de zak om te springen, of dat -indien (D.) op de hoogte zou zijn geweest van de inhoud van de zak- hij zelf niet voorzichtiger met deze zak zou zijn omgesprongen.

Verder vertelde u dat u tijdens uw verhoor bij de politie aangaf dat deze zak met drugs en wapens afgeleverd werd door 3 militairen, maar dat u hun naam niet kende. Uit uw verklaringen komt echter naar voor dat de politie hoegenaamd niet verder doorging op deze informatie en u zij u geen verdere informatie vroegen over deze militairen (tweede gehoor p. 5,6). Dat u dergelijke belangrijke informatie zou doorgeven, maar de politie, die volgens u toch in conflict lag met de militairen (tweede gehoor, p.7) hier totaal niet op door zou gaan, maar anderzijds wel zou blijven vragen of deze zak van (D.) of van u was en zelfs sigaretten op u uit zou doven om dit te weten te komen (tweede gehoor p.5) komt nogal onrealistisch over.

Op basis van alle bovenstaande opmerkingen dient besloten te worden dat geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen. Daarom dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Tot slot moet nog een opmerking gemaakt worden over het gebruik van de Peul taal tijdens uw gehoor bij de DVZ, het gebruik van de Portugese taal als gehoor taal tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS en het gebruik van de Crioulo taal tijdens uw tweede gehoor bij het CGVS. Bij de registratie van uw asielaanvraag en het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) werd u bijgestaan door een tolk Peul, aangezien u tot de Peul etnie behoort. Voor uw gehoor bij het CGVS had u echter een tolk Portugees gevraagd, omdat u de tolk Peul van de DVZ naar eigen zeggen niet helemaal begreep omdat hij een Peul was uit buurland Guinee-Conakry. Bij het CGVS verklaarde u echter niet erg goed Portugees te spreken omdat u dit enkel op straat geleerd hebt. Na een uitgebreid overleg met u en uw advocaat Depypere werd vervolgens besloten om het gehoor aan te vatten met het Portugees als gehoor taal en het gehoor indien nodig stop te zetten (gehoor CGVS, p.3). Echter, zowel u als uw advocaat hebben tijdens het gehoor nooit gevraagd om het gehoor te staken. Na het overlopen van uw personalia werd door de dossierbehandelaar aangegeven dat het gehoor volgens hem wel lukte in het Portugees. U antwoordde 'als u me begrijpt, dan is het goed' (gehoor CGVS, p.5). Gedurende het hele gehoor werd er door de dossierbehandelaar extra aandacht besteedt aan het controleren of uw verklaringen goed begrepen werden. Uw advocaat, meester Depypere merkte op het einde van het gehoor op dat u de vragen misschien wel verstond, maar dat u uw verhaal niet helemaal tot in de details kon uitleggen omdat u de Portugese taal niet tot in de details beheerst (gehoor CGVS, p.12). Tijdens een tweede gehoor bij het CGVS, waarbij nog een aantal bijkomende vragen over uw asielrelaas gesteld dienden te worden, werd u bijgestaan door een tolk Krio. Deze keer gaf u aan de tolk perfect te begrijpen (gehoor p. 10). Bij aanvang van uw tweede gehoor bij het CGVS werd het "feitenrelaas", dit is een samenvatting van uw asielrelaas, opgesteld op basis van uw verklaringen tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS, aan u voorgelezen. U ging volledig akkoord met de inhoud van dit "feitenrelaas" (gehoor p. 3,4). Er kan bijgevolg geconcludeerd worden dat u de Portugese taal weliswaar niet volledig beheerst, maar dat uw verklaringen tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS, na vertaling uit het Portugees, wel volledig correct begrepen werden door de dossierbehandelaar, aangezien een uitgebreid en foutloos feitenrelaas opgesteld kon worden op basis van uw in het Portugees afgelegde verklaringen.

U legde tenslotte geen documenten neer die ons toelaten uw identiteit, nationaliteit of reisweg te controleren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 48/3 en 48/4, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker wijst erop dat de militairen in Guinee-Bissau veel machtiger zijn dan de politie, zodat de politie *de facto* de macht niet heeft om militairen te arresteren. De politie kan de gewone mensen niet beschermen tegen de militairen. Dit verklaart volgens verzoeker waarom de militairen zijn broer konden vermoorden, ongeacht in welke gevangenis deze zich bevond, en waarom de militairen iemand jarenlang kunnen zoeken en die dan vermoorden zonder rechtvaardige reden. De militairen hebben alle macht in handen en er valt niets tegen hen te beginnen.

Vervolgens voert verzoeker aan dat hij de persoonlijke bedreiging van de militairen heeft gekregen dat als zij hem zouden vinden, zij hem zouden vermoorden. Hij stelt dat zijn schoonzus weldegelijk in 2011 thuis werd aangevallen door de militairen en dat enkel omdat de burens zijn tussengekomen, het bij slagen gebleven is. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij niet aannemelijk maakt waarom de militairen hem zouden vervolgen, wijst verzoeker er nogmaals op dat de militairen in Guinee-Bissau alle macht hebben en daarom geen reden moeten hebben om iemand te willen vermoorden. De drie militairen hebben er hun zinnen op gezet om verzoeker te vermoorden en zullen dit ook zomaar zonder gerechtvaardigde redenen kunnen doen, aldus verzoeker, die zelf het raden heeft naar de exacte reden waarom zij hem nog steeds willen vermoorden. Dit neemt volgens hem echter niet weg dat zijn vrees terecht en gegrond is.

Verder wijst verzoeker erop dat hij niet op de hoogte was van de mogelijkheid om in Mauritanië asiel aan te vragen en ziet hij niet in waarom dit niet aannemelijk is.

Verzoeker wijst erop dat hij analfabeet is. Hij stelt dat het moeilijk is om ingewikkelde redeneringen te maken en data, feiten en namen te onthouden indien men dingen niet kan opschrijven. Tevens wijst verzoeker erop dat hij tijdens beide gehoren niet in zijn moedertaal heeft kunnen spreken. Tijdens het eerste gehoor had de tolk zeer veel moeite om het op straat aangeleerde Portugees van verzoeker te verstaan. Tijdens het tweede gehoor heeft de dossierbehandelaar volgens verzoeker niet alle antwoorden van verzoeker volledig genoteerd. De vertaling gebeurde bovendien van het Crioulo naar het Frans, waarbij de Nederlandstalige dossierbehandelaar zelf vaak niet de juiste woorden in het Frans vond, aldus verzoeker. De taalproblemen in combinatie met het feit dat verzoeker analfabeet is en dat de dossierbehandelaar zeker niet alle antwoorden van verzoeker heeft genoteerd, zijn volgens verzoeker de enige verklaring voor de "vage, onsamenhangende en zeer summiere verklaringen".

Wat betreft zijn reisweg specificeert verzoeker dat hij per auto van Guinee-Bissau naar Senegal is gegaan, met een andere auto naar Mauritanië en met de boot naar België.

2.1.2. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: de proceduregids van UNHCR (stuk 3) en een reeks documenten met betrekking tot de situatie in Guinee-Bissau (stuk 4).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. De bestreden beslissing weigert verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (i) hij uitdrukkelijk stelt geen vrees meer te hebben voor de politie van Guinee-Bissau, (ii) zijn kennis over zijn vermeende vervolgers (de drie militairen) erg beperkt is, (iii) hij nooit enig persoonlijk probleem ondervonden heeft met de drie militairen, (iv) hij enkel vermoedens heeft dat zijn broer in de gevangenis in 2008 door militairen gedood werd doch hierover geen concreet element kan bijbrengen, (v) hij nooit gevraagd heeft naar het lot van (D.), (vi) hij eveneens enkel vermoedens heeft dat het huis van zijn schoonzus in 2011 door de drie militairen werd aangevallen en het bovendien weinig plausibel is dat zij het huis van zijn schoonzus in 2011 zouden aanvallen terwijl de beweerde feiten dateren van 2006 en verzoeker sinds 2008 zijn land verliet, (vii) hij geen idee heeft waarom de drie militairen hem zouden vervolgen, (viii) hij van 2008 tot 2012 in Mauritanië verbleef en daar nooit internationale bescherming vroeg hoewel daartoe wel de mogelijkheid bestaat, (ix) hij niet aannemelijk maakt dat de geschetste problemen met de drie militairen nog steeds actueel zijn, (x) het opmerkelijk is dat de zak met drugs en wapens door (D.) gewoon tegen de muur van de winkel en in het zicht van de klanten zou hebben gezet, (xi) het eveneens opmerkelijk is dat de politie niets deed met de door verzoeker verschaft informatie dat de zak met drugs en wapens door drie militairen werd afgeleverd, (xii) het gebruik van het Portugees tijdens het eerste gehoor er niet aan in de weg stond dat de afgelegde verklaringen juist begrepen werden, en (xiii) hij geen documenten bijbrengt.

Verzoeker brengt geen concreet gegeven bij dat hij, indien de aangevoerde feiten enige grond van waarachtigheid zouden vertonen - *quod non* -, actueel, aldus zeven jaar na de feiten, in de negatieve belangstelling van de overheid zou staan.

Waar verzoeker stelt dat de militairen in Guinee-Bissau alle macht hebben en dat de politie *de facto* geen macht heeft om militairen te arresteren, dient opgemerkt dat dit geenszins blijkt uit de documenten die verzoeker met betrekking tot de situatie in Guinee-Bissau aan zijn verzoekschrift toevoegt (stuk 4). Bovendien heeft deze informatie betrekking op de situatie na de staatsgreep van 12 april 2012, een situatie waarbij militairen inderdaad een belangrijke plaats innemen in de machtsstructuren van Guinee-Bissau, terwijl de beweerde feiten in het kader van verzoekers asielrelaas zich afspelen in de periode 2006-2011 en dus voor deze staatsgreep. Uit voormelde documenten blijkt evenmin dat er in de periode 2006-2011 in Guinee-Bissau sprake was van een situatie waarbij militairen alle macht hadden en de politie niet in staat was om militairen te arresteren.

Verder is het niet aannemelijk dat militairen, zomaar zonder enige reden, mensen zouden vermoorden, zoals verzoeker aanvoert ter weerlegging van het motief in de bestreden beslissing dat hij niet kan verduidelijken waarom de drie militairen hem zouden zoeken. Vooreerst blijkt – zoals hoger aangegeven – uit verzoekers documentatie (verzoekschrift, stuk 4) niet dat militairen in Guinee-Bissau ongecontroleerd mensen kunnen vermoorden. Bovendien kan redelijkerwijze niet worden aangenomen dat militairen in Guinee-Bissau op grote schaal mensen zouden vermoorden louter omdat ze daar zin in hebben of zelfs zonder enige reden. Er kan worden aangenomen dat het ontnemen van iemands leven doorgaans berust op een zwaarwegende motivatie.

Waar verzoeker stelt dat hij niet op de hoogte was van het feit dat hij in Mauritanië asiel kon aanvragen en dat dit weldegelijk aannemelijk is, komt hij niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, hetgeen evenwel geen dienstig verweer is.

Wat betreft zijn analfabetisme, dient opgemerkt dat verzoeker, noch zijn raadsman tijdens de gehoren enige opmerking maakten met betrekking tot het feit dat dit zou verhinderen dat verzoeker niet in staat zou zijn om op een normale wijze een gehoor af te leggen. Evenmin brengt verzoeker een medisch of psychologisch attest bij waaruit dit zou blijken. Achteraf stellen dat hij moeite heeft om een coherent relaas uiteen te zetten omwille van zijn analfabetisme, is een loutere *post factum*-verklaring, die de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen.

Wat betreft de gebruikte talen tijdens de gehoren, dient opgemerkt dat verzoeker weliswaar stelt dat de dossierbehandelaar zeker niet al zijn antwoorden heeft genoteerd, doch nalaat *in concreto* te duiden welke antwoorden volgens hem onvolledig zijn en evenmin de antwoorden weer te geven zoals die volgens hem wel volledig zouden zijn. Verzoeker toont ook niet *in concreto* aan waar het feit dat de tolk vertaalde van het Crioulo naar het Frans, terwijl de dossierbehandelaar Nederlandstalig is, volgens hem tot vertaalproblemen heeft geleid. Wat betreft het gebruik van het Portugees tijdens zijn eerste gehoor, dient erop gewezen dat verzoeker bij aanvang van zijn tweede gehoor een samenvatting van het feitenrelaas werd voorgelezen in het Crioulo en dat hij hierover geen opmerkingen maakte, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de vertalingen tijdens het eerste gehoor op een correcte wijze zijn geschied (gehoorverslag CGVS 22 september 2014, p. 3-4).

Verzoeker kan dan ook niet het vage, onsamenhangende en summiere karakter van zijn verklaringen vergoelijken door te verwijzen naar vertaalproblemen tijdens zijn gehoren.

Waar verzoeker zijn reisweg preciseert, komt hij opnieuw niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen zonder een begin van bewijs dienaangaande bij te brengen, hetgeen geen dienstig verweer is tegen de pertinente motieven in de bestreden beslissing.

Betreffende het verwijt aan het CGVS dat geen rekening werd gehouden met de proceduregids van UNHCR (verzoekschrift, stuk 3), dient te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS